

mandanterne i Kjøbenhavn have, saaledes ogsaa Tilsynet med Materiel, Senge- og Spiserestaurant o. s. v. Denne stakkels Intendant har for en Løn af 720 Kr. foruden at være Regnskabsfører og Kassebetjent — han har en forholdsvis bethdelig Kasse under sig — tillige det bethdelige Arbeide at have Ofsigt med Inventariet ude paa Forterne, et Arbeide, som for lignende Institutioners Bedkommende besørjes af en Kasernekommandant, som derfor har tilsvarende Bederslag: fri Bolig osv. Det søgte Honorar, 400 Kr., kan derfor ikke siges at være nogen Lønningforbedring, men kun et Ekvivalent for dette bethdelige Arbeide. — Jeg gaar dernæst over til at omtale de andre Poster paa § 22, som ere foreslaede nægtede, og som nærmest gaa ud paa, hvad jeg vil kalde at bevare og udvikle Hærens Kampdygtighed paa en passende Maade. Det underer mig meget at se enkelte af disse Poster nægtede, samtidig med at man ser, læser og hører, naar der bliver fremsat Befæstningsforslag, saadanne Udtalelser som: Regjeringen vil nok have Fæstninger, men Kampen i første Linie bryder den sig slet ikke om. Nu spørger jeg: Hvem skal besørge Kampen i første Linie? Det er Hæren. Og naar man saa kommer med forholdsvis økonomiske, billige og lidet omfattende Forslag, tjenende til at bevare og udvikle Hærens Kampdygtighed, er det saa ikke Kampen i første Linie, som man arbejder for? Dette skalde jeg mene. Det forekommer mig, at disse Ytringer ikke passe rigtig godt sammen med den foreslaede Nægtelse. Jeg skal nærmere omtale nogle af de Punkter, som gaa ind under denne Kategori. Der er først Endringsforslaget Nr. 179 B. o., som gaar ud paa at nægte en Sum paa 7,200 Kr. til 12 affledigede Officerer, hvis Bestemmelse skalde være den i en paakommende Krig at kommandere nogle Arbeidsafdelinger. Sagen er nemlig den, at naar man pludselig skal mobilisere, veeblikkelig, naar inden kort Tid Krigen staaer for Døren, vil jo Enhver vide, det er sagt saa ofte, at det Første, der skal gøres, vil være at feltbefæste Kjøbenhavn, og der skal Arbeidsfolk dertil. Nu kan man jo tage Kombattanter, Soldater, dertil eller ogsaa Rankombattanter eller Militærarbeidere dertil, men hvis man lægger Vægt paa Kampen i første Linie, skalde jeg mene, det var hensigtsmæssigt at fritage Kombattanterne for det; de have nok at gøre. Mange have været hjemme i mange Aar og skulle derfor øves og arbeides sammen for med Held at kunne aflaa Forsøg paa en Landgang. Man vil derfor forsøge af Militærarbeidere at danne Arbeidsafdelinger her i Kjøbenhavn, og det vil

blive en bethdelig Mæsse, hvis man i Løbet af kort Tid vil se en Feltbefæstning reist. Den vil aldrig blive særdeles god, man vil aldrig faae stort Resultat ud deraf, men man er nødt til at gjøre det. Det har derfor været Tanken, at man vilde fikke sig en saadan Kraft. Det er muligt, som den ærede Ordfører sagde, at man altid kan faae den bragt tilveie, og det tvivler jeg ikke paa. Jeg tvivler ikke paa, at Folks Patriotisme er tilstrækkelig stor, men ganske sikker er man dog ikke paa, at man kan faae denne Kraft, og har man da ikke Andre, maa man tage Kombattanter. Det er for Resten et Forhold, som er anvendt i alle andre Hæere; man har der Folk, som staa til Krigsministeriets Disposition, og som derfor have gunstigere Pensjonsforhold. Naar Krig kommer, skulle de derfor være tilstede paa bestemte Punkter, hvorimod de, der ere pensionerede, kunne reise udenlands og være, hvor det skal være. Der er dernæst Endringsforslaget under Nr. 182. Man har ønsket 2,600 Kr. til Sandposser. Jeg skal ikke opholde mig ret længe derved. Man har gjort nogle Forsøg i denne Henseende, og det er blevet konstateret, at saadanne Sandposser, nedpakke i Tornhstrene, ere overordentlig praktiske, naar man vil værne Soldaterne til at marchere med fuld Oppakning. Man begynder med 1, saa 2, saa 3, indtil man faar den konstante Vægt, og at Soldatens Marchevne, naar han kommer ind og skal marchere maaste Dagen efter, at han er kommen til Tjeneste, bør være bethdelig, vil vistnok Ingen kunne nægte. Der er dernæst et Par Forslag under Heftebæsenet. Konto H. har tidligere været omtalt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dem, men Enhver vil nok kunne se, at det er en slet Økonomi, naar man ikke faar, hvad her er forlangt. Naar man ikke har Officersremonter, trækker man paa Afdelingerne, som komme til at afgive forholdsvis flere af de bedste Officersrideheste, hvoraf Følgen er, at Officererne ere uheldig stillede, naar der bliver mobiliseret. Det Samme gjælder for Artilleriets Bedkommende; naar man ikke vil give disse Heste til Trainet for et Par Maanedes af Løvet, trækker man ligeledes paa Kombattanternes Heste, hvilket er uheldigt. Endringsforslagene under Nr. 198 og 200 angaa feltmæssige Skydeøvelser. De ere tiltraadte af Udvalgets Mindretal, og jeg kan ikke andet end anbefale disse to Poster særdeles meget. Naar man i det Hele taget vil vente at udrette Noget med Hæren, maa man i Fredstid øve den paa en saadan Maade, som svarer til de Forhold, man faar at gjøre med i en Krig; derfor er feltmæssige Skydeøvelser,